

1536 heeft ontvangen — dan moeten wij 't goed begrijpen: David bedoelt dat hij een „godsgezant” was. Reeds in 1535 had hij zijn eerste geschrift uitgegeven, nadat hij in 1534 door Obbe Philipsz. te Delft tot „bisschop” was gewijd en in Augustus 1536 had hij op de vergadering te Boekholt een rol gespeeld. Maar na Annekens brief kreeg hij — volgens zijn schoonzoon Nicolaas Blesdijk 8 à 10 dagen later en wel half December 1536 — door een visioen, waarin hij een reeks naakte vrouwen aan den wand zag (een bewijs van zijn perverse sensualiteit), de overtuiging, dat hij de „David” was, de door God beloofde, door wien aan de wereld het heil zou worden gebracht. Begrijpelijk is het, dat, waar Anneken zulk een rol in zijn leven heeft gespeeld, hij na haar dood haar testament en haar bazuinenlied heeft uitgegeven.

Nadat Anneken geruimen tijd in Engeland had vertoefd, ging zij naar Holland terug en op 't oogenblik, dat zij op de Delftsche schuit stappen zou, werd zij met haar reisgenootte en geloofsgeenootte Christina gevangen genomen in December 1538. Het verhoor der vrouwen leverde belangrijke resultaten op. Uit haar plan naar Delft te reizen, alwaar zij blijkbaar hoopte David te ontmoeten, vond men natuurlijk aanleiding tot scherper onderzaging naar hun geestverwanten aldaar. Het gevolg van haar bekentenis was, dat vrijwel de geheele Delftsche gemeente in het begin van Januari gevangen werd genomen. Maar gelukkig voor hem wist David, die misschien juist in den Haag vertoefde, alwaar hij vaak verkeerde, zijn lijf te bergen. Brandt ¹⁾ verhaalt de Delftsche historie: Hendrik Koel van Gelder, die geloofde dat op David de Heilige Geest rustte, en zijn schriften door dien Geest waren ingegeven, maar ontkende dat David revolutionnair was, werd onthoofd. Hendrik had twee vrouwen. Herman van Kelder, Thomas Gerritsz van Lochem en Damas Jacobsz van Leiden werden insgelijks onthoofd. Herman en Thomas waren beiden voorstanders der veelwijverij. Geerte Cornelis, vrouw van den Leidenaar Frans Philipsz., deed bekentenissen over de gebruiken bij de Davidjoristen zoo zedeloos, dat Brandt, hoewel er iets van mededeelende, zegt: „de woorden mogen geen papier besmetten”. Alleen in Delft werden negen en twintig personen geëxecuteerd, onder wie zes vrouwen. Eén dier zes was Davids eigen

1) Brandt, Historie der Reformatie I. 133-134, die echter tengevolge van 't gebruik van den ouden jaerstijl de Delftsche historie één jaar te vroeg plaatste.